

[Jørgen Estrup]

hvordan man sikrer vælgerne en tilstrækkelig gennemsigtighed i det, der sker, men derudover er nu kommet det til, at der gives statsstøtte til de politiske partier, og at vi har været gennem en valgkamp, som ikke på alle punkter var af en karakter, som vi kunne ønske gentaget, og hvor man så nogle processer, som jeg ikke synes var pyntelige for dansk demokrati.

Tilsyneladende har det ingen som helst indvirkning haft på regeringspartiernes ordførere, og det synes jeg er beklageligt. Når man hørte de gentagne ordførelser, hvor man havde en principiel sympati, men alligevel fandt uendelig mange problemer i en sådan lovgivning og et beslutningsforslag som det foreliggende, fik man næsten den fornemmelse, som nogen måske har haft, hvis de har prøvet på at fange ål med de bare hænder, at man får fat i enden på bæstet og tror, man har fat i noget væsentligt, men pludselig smutter det ud mellem fingrene på én og ned i det grummede mudder endnu en gang.

Jeg tror, vi må konstatere, at der er for mange interesser på spil for regeringspartierne i disse sager til, at vi kan få et klart tilsagn om at støtte forslag af denne karakter, og jeg synes også, det er åbenbart, at man ønsker en sammenkædning med et andet forslag, som vi har set tidligere. Det er ganske gennemskueligt, hvorfor man gør det, for det er den vej, man kan blokere for, at der sker noget som helst på dette punkt.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger specielt til justitsministeren, fordi justitsministeren på mange måder holdt en tale, som svarede til den, der blev holdt for knap et år siden, nemlig en principiel tilslutning og derefter fremhævelse af en række forskellige problemer og så et meget klart understreget ønske om, at der skulle foregå en sammenkædning.

Jeg synes, justitsministeren burde overveje, om det er en reel måde at behandle Folketinget og i dette tilfælde altså forslagsstillerne på. Vi ved jo alle sammen, hvilken proces vi var igennem i Politisk-Økonomisk Udvalg, netop fordi der blev foretaget en sammenkædning. Jeg tror, offentligheden udmærket er klar over, hvilken rolle den sammenkædning spillede for, at der intet skete på dette punkt. Jeg hørte ikke noget i justitsministerens tale, som antydede, at de problemer, vi har set ved sammenkædningen tidligere, nu kunne løses. Derfor synes jeg, det er forkert at stille sig uforstående og finde det

mærkeligt, at man nu fra Radikal side ikke fremsætter de to forslag sammen.

Vi har ikke forladt vore synspunkter med hensyn til tvangsbidrag til politiske partier; vi ønsker tværtimod, at det skal gennemføres. Vi ønsker altså, at begge forslag skal gennemføres, men vi mener, at forslaget om offentliggørelse af de politiske partiers regnskaber er så vigtigt et princip i sig selv, at det udmærket kan stå alene, og jeg tror ikke, der er nogen, der for alvor kan begrunde, at de to forslag skal optræde på Folketingets bord samtidig.

Justitsministeren var næsten lidt fornærmet i sit tonefald over de bemærkninger, der har været om, at vi i foråret fandt, at processen ikke var tilstrækkelig hurtig, og at der var visse tegn på forsinkelser, som ikke burde forekomme. Justitsministeren spurgte: Hvorfor kunne det ikke lade sig gøre at kalde mig i samråd noget før? Hvorfor skulle der gå 4 måneder? I den anledning vil jeg gerne sige til justitsministeren, at der gik 4 måneder, fordi vi ikke fik svarene på vores spørgsmål før. Vi bad om svar, men vi fik ikke svar. Når vi fik svarene, var de uklare, og derfor bad vi om fornyede svar og stillede fornyede spørgsmål. Vi bad justitsministeren om at komme i samråd så hurtigt, som det overhovedet kunne lade sig gøre.

Det, jeg synes justitsministeren skal huske, er, at der ved førstebehandlingen sidste år blev givet tilsagn om en aktiv medvirken. Hvis justitsministeren og regeringspartierne faktisk ønsker, at der skal ske noget på dette område, er det ikke nok at læne sig tilbage i stolen og sige: Nu må forslagsstillerne se at få fundet ud af, hvordan det skal kunne lade sig gøre.

Justitsministeren gjorde derudover meget ud af, at de anonyme bidrag var et problem, og jeg lagde mærke til, at justitsministeren sagde: Vi kan jo ikke have forbud mod anonyme bidrag. Det er sjældent, at justitsministeren anvender unøjagtig sprogbrug, men det var der faktisk tale om her, for der er jo ikke tale om noget forbud mod anonyme bidrag. Der er derimod tale om, at man sætter en grænse og siger, at alt under denne grænse er fuldstændig frit, der skal ikke på nogen måde offentliggøres navne. Men når vi når over en bestemt beløbsgrænse – og vi kan naturligvis diskutere, hvor den skal ligge – altså når vi når op på tilstrækkelig store beløb, kommer der, som vi alle ved, en afvejning mellem hensynet til den personlige frihed, til ano-